2024-77-RE

**Causa 2024-77-RE**

*(Cierco Noguer c/ Pleyade 21, SL)*

**Número de registre 516-2024. Recurs d'empara**

**Sentència del 13 de març del 2025**

---

**BOPA núm. 33, del 26 de març del 2025**

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 25 de novembre del 2024, per la representació processal del Sr. Ramon Cierco Noguer, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 12 de novembre del 2024, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció per incongruència, en els seus vessants dels drets a la defensa, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut i "*a la seguretat jurídica*", reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que anul·li la resolució impugnada. Així mateix, demana que es declari la suspensió dels efectes de la sentència recorreguda fins al coneixement de la decisió constitucional;

Vista la Constitució, especialment els articles 3.2, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 20 de desembre del 2024 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 17 de gener del 2025, per la representació processal de la societat Pleyade 21, SL;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 22 de gener del 2025, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

**1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries**

1.1. L'entitat Vall Banc, SAU, succeïda processalment per la societat Pleyade 21, SL va presentar una demanda de reclamació de quantitat contra el Sr. Ramon Cierco Noguer, en què sol·licitava que se'l condemnés al pagament de l'import de 3.851.205,21 € corresponent al ròssec deutor del compte del demandat, més els interessos corresponents comptats des del 24 d'abril del 2019 fins al seu pagament.

1.2. El 9 de febrer del 2024, la Secció Civil 1 de la Batllia va dictar una sentència que decidia desestimar aquesta demanda i condemnar la part demandant al pagament de les costes processals causades.

1.3. La representació processal de la societat Pleyade 21, SL va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 12 de novembre del 2024, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que estimava aquest recurs, que condemnava el Sr. Ramon Cierco Noguer al pagament de 3.051.973,06 €, més els interessos de saldo en descobert, a partir del 23 d'abril del 2020 fins al seu total pagament, així com al pagament de les costes processals de la primera instància.

1.4. El 25 de novembre del 2024, la representació processal del Sr. Ramon Cierco Noguer va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 12 de novembre del 2024, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció per incongruència, en els seus vessants dels drets a la defensa, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut i "*a la seguretat jurídica*", reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

**2. Argumentació jurídica**

**2.1. Argumentació del recurrent**

- El recurrent exposa que, durant l'any 2019, hi va haver fins a set demandes en reclamació de quantitat contra diverses societats participades per la família Cierco, entre les quals aquella que és objecte d'empara i que va ser formulada contra ell. Aquestes demandes tenien els mateixos fonaments, els mateixos elements probatoris i en totes elles, que havien estat inicialment estimades per la Batllia, el Tribunal Superior de Justícia, en segona instància, va desestimar els recursos d'apel·lació, tret de la sentència avui impugnada del 12 de novembre del 2024.

- Manifesta que aquesta sentència vulnera el seu dret a la jurisdicció, perquè no està fonamentada, és incongruent i s'aparta d'altres resolucions similars dictades pel mateix Tribunal.

- Al·lega que la Sala Civil ha contradit la seva pròpia jurisprudència per quant ha aplicat l'antiga presumpció de veracitat atorgada als llibres dels bancs quan ja havia dit que aquest element no era suficient per acreditar el deute.

- Afegeix que tampoc ha tingut en compte els elements probatoris que indiquen que, en el moment del trasllat del compte de BPA, SA a la societat Vall Banc, SAU, el saldo era zero. Així com també ha ignorat el comunicat de BPA (AREB) del 26 de juny del 2023, en resposta al requeriment de la Batllia, en el qual es declara que "el compte objecte del present requeriment fou amortitzat".

- Pel que fa a la seva passivitat probatòria, retreta per la sentència recorreguda i que seria constitutiva d'una inversió de la càrrega de la prova, recorda que tota la seva documentació personal bancària es trobava en el seu despatx a la seu de la BPA i que tota ella va ser confiscada (inclosa la més personal) en el moment de la intervenció.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que anul·li la resolució impugnada. Així mateix, demana que es declari la suspensió dels efectes de la sentència recorreguda fins al coneixement de la decisió constitucional.

**2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia**

- La Sala Civil exposa que el compte corrent del Sr. Ramon Cierco Noguer estava vinculat a una pòlissa de crèdit de 6.500.000,00 €, contractada amb BPA i després de la intervenció d'aquesta entitat, l'actiu es va traspassar a Vall Banc, SAU (actualment Pleyade 21, SL). El saldo deutor va augmentar pels interessos acumulats i la societat esmentada va enviar diversos requeriments de pagament sense obtenir una resposta del Sr. Ramon Cierco Noguer.

- Considera errònia la sentència d'instància, dictada el 9 de febrer del 2024, quan aplica la seva doctrina en aquesta causa, ja que hi havia una diferència essencial, i que era que, en aquest cas, sí constava el saldo deutor del compte corrent per l'import del crèdit concedit, el qual es mantenia des del 2010 i que tenia uns interessos anuals que anaven meritant.

- Afegeix que la part defenent no va fer cap esforç per demostrar que els interessos havien de ser uns altres o que estaven mal calculats i que la seva passivitat probatòria es va culminar quan es va

queixar sobre el fet que no se li fessin més compensacions, però sense argumentar quins eren els altres comptes dels quals era titular.

- La Sala Civil rebutja l'argument del caràcter abusiu dels interessos, considera que no pot catalogar al defenent de simple consumidor davant de la BPA, donada la seva posició i el seu coneixement, ja que havia estat president de l'entitat, vicepresident i conseller, a més de soci majoritari juntament amb la seva família, ni tampoc accepta l'argument segons el qual el recurrent desconeixia les condicions de la pòlissa pel que fa als interessos, quan aquests estan perfectament recollits en el contracte de crèdit.

- Confirma el deute del defenent amb la societat Vall Banc, SAU per un import de 3.051.973,06 €, després de considerar les compensacions i procedeix a estimar el recurs d'apel·lació, anul·lant la sentència de la primera instància.

- Per aquests motius, condemna al recurrent a pagar el deute i els interessos meritats des del 23 d'abril del 2020 fins al pagament total, liquidables en execució de sentència, i, imposa al condemnat el pagament de les costes de la instància.

**2.3. Argumentació de la societat Pleyade 21, SL**

- Aquesta part afirma que no hi ha cap incongruència en la sentència recorreguda, ni cap vulneració del dret a la jurisdicció del recurrent i afegeix que el plantejament del recurs d'empara del Sr. Ramon Cierco Noguer és inacceptable i pretén induir a error al Tribunal Constitucional.

- Exposa que totes les accions van ser instades per Vall Banc, SAU contra diverses societats del grup de la família Cierco. Les resolucions de la primera instància van ser estimatòries fins que la Batllia va començar a aplicar en les darreres resolucions, en tots els recursos, els nous criteris que va acordar aplicar la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia en segona instància. Criteris que es van aplicar en totes les resolucions i els procediments en què els fets i els fonaments eren similars. Però pel que respecta a la causa recorreguda en empara, la Batllia, induïda a error, va aplicar a la demanda presentada per aquesta societat contra el Sr. Ramon Cierco Noguer, uns criteris i uns principis que no corresponien, ja que en aquesta causa ni els fets, ni els drets que fonamenten la demanda són similars als dels altres procediments. Per aquest motiu la pretesa incongruència al·legada pel recurrent està absolutament injustificada, atès que la Sala Civil sobre la base de fets i de fonaments de Dret diferents va resoldre de manera diferent, i, per tant, de manera congruent.

- Pel que respecta a la prestesa dificultat en l'obtenció de les proves, considera que el recurrent tampoc l'ha acreditat, ni tan sols al·legant que va sol·licitar informació a Vall Banc, SAU sobre els saldos existents de la seva titularitat, sol·licitud que no va ser atesa. Simplement, allò que queda acreditat és la inactivitat probatòria del recurrent respecte de les seves al·legacions.

- Afegeix que la part recurrent no ha patit cap disminució dels seus drets d'al·legació i de defensa en el procés, que ha exercit aquests drets lliurement, que ha al·legat allò que ha considerat convenient, que ha fet ús de la proposició i de la pràctica de la prova sol·licitades, i, que, en cap cas, ha patit qualsevol vulneració dels drets vinculats a la pretesa incongruència.

- Manifesta que el recurrent no podia al·legar que no coneixia el deute, atès que aquest estava reflectit en el compte corrent i, que la BPA, SA en el seu certificat corrobora l'existència d'aquest deute. Afegint que tampoc ha demostrat que els interessos aplicats fossin incorrectes.

- Considera que Vall Banc, SAU va actuar amb diligència i va realitzar compensacions amb altres actius del recurrent, i que aquest, com a president i soci majoritari de la BPA, no podia al·legar desconeixement, ni el caràcter abusiu dels interessos.

- Per aquests motius, aquesta part s'oposa al recurs d'empara presentat pel recurrent, i demana al Tribunal Constitucional que el desestimi, que confirmi la sentència recorreguda i que condemni en costes a la part recurrent.

**2.4. Argumentació del Ministeri Fiscal**

- El Ministeri Fiscal analitza les resolucions que s'han adjuntat a l'escrit de recurs, i, pel que fa a l'al·legació sobre la contradicció de la pròpia jurisprudència de la Sala Civil, conclou que, certament, totes les decisions aporten una solució idèntica, excepte la sentència recorreguda del 12 de novembre del 2024, que deriva en una solució radicalment diferent.

- Però, constata que la diferència en aquesta causa deriva del resultat de l'activitat probatòria de les parts i, més concretament, de la part demandant, i, per això, la Sala Civil considera, a diferència dels casos anteriors, que sí s'ha acreditat degudament l'existència del deute que es reclama.

- És a dir que, mitjançant la documentació que aporta la part agent en el marc de la causa on es va dictar la sentència objecte de recurs d'empara, es pot comprovar quin és l'origen del deute, les vicissituds que es van donar respecte del mateix, els interessos que es van aplicar i tot allò necessari per arribar de manera acreditada a la xifra del deute que es reclama, constatant-se per part de la Sala Civil, sense cap mena de dubte, la seva existència i no com ocorre en els casos anteriors, en què la Sala es va haver de fonamentar en un apunt del banc de data posterior al bloqueig dels comptes o de la intervenció.

- I resulta exactament el mateix de l'examen de la resta de resolucions que s'aporten. La Sala Civil desestima el recurs d'apel·lació de la part demandant Pleyade 21, SL (o Vall Banc, SAU), perquè aquesta no havia acreditat degudament l'existència del deute que reclamava. Endemés, en diverses de les resolucions anteriors es constata un saldo zero abans del bloqueig general de la BPA.

- Així, es pot concloure que la Sala Civil ha examinat els elements presentats per les parts i ha fonamentat la seva decisió en un raonament coherent que no es pot tatxar d'il·lògic, d'irraonable, d'absurd o basat en un error, raó per la qual, malgrat que la part agent pugui trobar-se disconforme amb el resultat de la resolució impugnada, un resultat diferent basat en una valoració de la prova sobre elements diferents no vulnera cap dret.

- Respecte de l'al·legació sobre la incongruència de la sentència, explica que mentre en els supòsits anteriors, d'una banda, no quedava degudament acreditada l'existència del deute, sinó que únicament existia l'afirmació per part del banc en base als seus documents mitjançant un apunt comptable posterior al traspàs de l'actiu consistent en una xifra negativa amb l'apunt de l'article 36 de la Llei 8/2015 (que es correspondria amb l'establert "*als llibres dels bancs*") i, d'una altra banda, s'aportaven documents que constataven que abans del bloqueig dels comptes el valor era zero; en el supòsit d'autes, sí s'acredita degudament l'existència del deute des de la seva creació fins al moment del traspàs del compte, constatant-se la seva existència el 10 de març del 2015 (que es correspondria amb el darrer apunt comptable abans de la intervenció del banc).

- Igualment, de l'estudi de les altres resolucions, observa que, en el moment del bloqueig dels comptes (el 21 d'abril del 2016) ja constava saldo zero, mentre que en aquest cas és a la data de traspàs quan es constata que el valor és zero. Per tant, si bé és cert que no s'exposa explícitament en la resolució aquestes darreres dades i dates, l'explicació es troba explícita quan la resolució refereix que en els altres casos no es va acreditar degudament l'existència del deute (que és allò que retreu la Sala Civil en totes les resolucions a la part demandant) i que constava que el valor era zero abans del bloqueig del compte. I, per tant, el Ministeri Fiscal conclou a la inexistència d'una incongruència.

- Per últim, afegeix que la resolució objecte de recurs respon de manera concreta, seguint un raonament lògic, provat i fonamentat en Dret, a totes les pretensions que li són plantejades, tenint en compte els elements probatoris.

- Per acabar, el Ministeri Fiscal s'oposa a aquest recurs d'empara per no haver-se vulnerat cap dels drets fonamentals al·legats i demana al Tribunal Constitucional que declari la seva desestimació.

**3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional**

3.1. La demanda d'empara impugna la sentència dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 12 de novembre del 2024 per incongruència, per vulneració del dret a la jurisdicció en les seves manifestacions dels drets a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa i a la seguretat jurídica. En primer terme, cal discernir sobre la virtualitat de cada una de les infraccions atribuïdes a la resolució recorreguda. Així, cal reiterar la doctrina d'aquest Tribunal en el sentit que el recurs d'empara només es dona (article 102 de la Constitució) quan es produeixen "*actes dels poders públics que lesionin drets fonamentals*". És indubtable que tant el principi de congruència com el de seguretat jurídica -i més aquest darrer, expressament esmentat a l'article 3.2 de la Constitució- constitueixen pilars substancials de l'ordenament jurídic andorrà, però cap d'ells, per si sol, té virtualitat per donar lloc a un recurs d'empara en el cas que una persona entengui que hagin estat vulnerats en el seu perjudici. La doctrina jurisprudencial d'aquest Tribunal Constitucional, de manera unànime i continuada, ha vingut mantenint que una hipotètica infracció d'aquests principis només té rellevància constitucional quan es troben integrats en un dels drets fonamentals i, habitualment, en els drets a la jurisdicció i a obtenir d'aquesta una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut i a la defensa en sentit ample. El principi de congruència implica que hi hagi una correspondència entre les pretensions de les parts i les decisions dels tribunals. L'article 248 del Codi de procediment civil, sota la rúbrica "*Exhaustivitat, motivació i congruència de la sentència*" ho proclama i ho estableix. És obvi que, en aquest sentit tècnic-jurídic, la sentència impugnada que estima el recurs d'apel·lació, que revoca la sentència de primera instància i que estima íntegrament la demanda, és plenament congruent. D'altra banda, el principi de seguretat jurídica garanteix que en l'aplicació de l'ordenament jurídic es respecti la legislació vigent de manera coherent, previsible, que no infongui inseguretat ni desconfiança i que resulti igual per a tothom. Els dos principis resulten d'aplicació habitual i preferent en l'àmbit de la jurisdicció ordinària, sens perjudici -com hem dit- de la seva revisió constitucional, a través del recurs d'empara, quan, en un cas concret, comporten lesions o infraccions de drets fonamentals. També resulta oportú insistir, reiterant una doctrina establerta per aquest Tribunal, en el fet que la proclamació de l'article 10.2 de la Constitució sobre el dret a la defensa ha d'entendre's en el sentit estricte que tothom tingui dret a l'assistència tècnica d'un lletrat i que aquest no vegi limitada la seva actuació quan es mou en el terreny de la legalitat. El criteri ample del dret a la defensa segons el qual la part, directament o a través del seu advocat, pugui fer ús de totes les armes de defensa que li reconeix la legislació, s'ha de vehicular preferentment pels drets a la jurisdicció i a un procés degut.

3.2. Entrant ja en el fons de l'assumpte, el recurs d'empara es basa fonamentalment en el fet que la sentència impugnada s'aparta d'altres resolucions sensiblement semblants -del 18 d'abril, del 18 de juliol i del 5 de desembre del 2023, del 27 de maig, del 22 de juliol, del 16 d'octubre i del 12 de novembre del 2024, dictades per la Sala Civil mateixa i en les quals les demandes interposades, primer per Vall Banc, SAU i, posteriorment, per la societat Pleyade 21, SL, contra diverses persones, van ser desestimades, mentre que la sentència avui impugnada va estimar íntegrament la demanda. És en aquest sentit que el recurrent considera la sentència impugnada com a incongruent amb els precedents esmentats, i, consegüentment, contrària al principi de seguretat jurídica. No hi ha, en canvi, cap al·legació relativa al curs del procediment que pogués determinar alguna infracció del dret a un procés degut o del dret a la defensa en el sentit ampli abans exposat. Tota l'argumentació del recurs se centra en la sentència a la qual s'imputa manca de motivació i manca de fonamentació en Dret.

3.3. Com hem manifestat en el fonament jurídic anterior, de les dades que resulten de la documentació aportada per la part recurrent es desprèn que: a) s'han dictat fins a vuit sentències en procediments en què la part agent ha estat la mateixa (amb només un canvi de denominació), les parts defenents han estat diverses (formin o no part d'un mateix grup familiar o empresarial, tenint personalitat jurídica pròpia) i l'objecte del procediment ha estat sensiblement el mateix (en terminologia sintetitzada de les mateixes resolucions "*Reclamació saldo deutor en compte corrent obert a BPA. Manca prova -valoració i càrrega- de l'exigibilitat del saldo generat amb posterioritat a la intervenció del banc*", llevat de la sentència impugnada en la qual consta "*Reclamació descobert en compte corrent. Saldo deutor prova suficient*"); b) en primera instància totes les sentències dictades l'any 2023 (documents 4, 5 i 6 del recurs) van estimar les demandes respectives i els recursos d'apel·lació corresponents també van ser estimats, per la qual cosa les pretensions van resultar desestimades. A partir de la sentència del 5 de desembre del 2023, i fins a aquella que constitueix objecte d'aquest recurs, la Batllia va modificar el seu criteri (veg. la sentència de l'11 de gener del 2024) i totes les següents sentències (documents 2, 3, 7 i 8) van ser de desestimació en primera instància i es van confirmar en seu d'apel·lació; c) la Sala Civil, amb una composició sensiblement idèntica i amb el mateix ponent (només varia un dels magistrats -precisament el ponent- en dues de les sentències) va dictar set sentències desestimatòries de la pretensió originària fins a arribar a la darrera -l'avui impugnada del 12 de novembre del 2024- en la qual, revocant la sentència de primera instància, la demanda va ser estimada. Així les coses s'ha de dilucidar si s'ha produït una vulneració d'una sèrie continua de resolucions en el mateix sentit i si aquest fet té rellevància constitucional.

3.4. El principi jurídic *stare decisis et non quieta movere*, important en tots els sistemes jurídics, però més en els de naturalesa "*pretoriana*" o de "*common law*", constitueix el fonament bàsic del valor jurídic dels precedents. En el cas ara examinat, és evident que la Sala Civil ha dictat, en assumptes notòriament semblants a aquell que ara ens ocupa, set resolucions amb un contingut determinat del qual s'ha apartat en la sentència impugnada. De tota manera, s'ha de partir del fet que els precedents, en principi, només poden arribar a tenir la consideració de doctrina jurisprudencial o de doctrina legal, assimilable a la llei als efectes d'un eventual recurs de cassació. I és ben sabut que la possibilitat de "*cassar*" una sentència pertany a l'àmbit estricte de la jurisdicció ordinària i la competència sobre la matèria és dels tribunals de cassació o dels tribunals suprems o superiors. No correspon a la justícia constitucional aquesta tasca, llevat que, en dur-la a terme, els òrgans judicials

competents incorrin en la infracció de drets fonamentals o de llibertats públiques. L'anterior afirmació ens porta a considerar si la sentència recorreguda ha vulnerat el dret a la jurisdicció del recurrent per manca de motivació o per no estar fonamentada en Dret, segons els cànons de constitucionalitat que aquest Tribunal ha anat perfilant. Cal afegir, a més, que el concepte de "*precedents*" es fa present de manera expressa i per primera vegada a l'ordenament jurídic andorrà, a l'article 3 de la Llei qualificada d'aquest Tribunal Constitucional. Aquest precepte, d'aplicació estricta a aquest Tribunal, però susceptible d'aplicació analògica a d'altres casos, estableix que els precedents "*constitueixen criteris interpretatius autovinculants*", òbviament per al mateix òrgan judicial que els ha establert. No els fa però permanents, ni definitius i així el mateix article disposa que poden ser "*modificats (...) en forma motivada*".

3.5. La sentència recorreguda en empara dedica el tercer dels seus fonaments de dret a argumentar que la doctrina continguda en les sentències abans referenciades (esmenta les de l'any 2023 sense cap referència a les de l'any 2024) van ser dictades en supòsits diferents i que "*el cas present no és similar al que recullen aquestes sentències*". Assenyala que la diferència essencial consisteix en el fet que en el cas que ens ocupa "*sí consta el saldo deutor*" coincident amb la quantitat reclamada com a principal, mentre que en aquelles altres situacions el saldo a la data indicada era de "*ZERO euros*". Afegeix que "*Cap esforç ha fet la part defenent en demostrar que els interessos havien de ser altres o que estaven mal calculats*". I acaba l'argumentació al·ludint a "*La seva* (del defenent) *passivitat probatòria*". És evident que la part recurrent en empara no està d'acord amb aquest raonament, com resulta del seu escrit de recurs, però com ha dit reiteradament aquest Tribunal, el dret a una decisió fonamentada en Dret no suposa el dret a que les pretensions del recurrent siguin estimades. La motivació de la sentència resulta, per tant, suficient i la decisió final està fonamentada en Dret. En definitiva, es tracta d'un supòsit d'apreciació i de valoració de la prova practicada en el procediment de referència. La Sala Civil ha desplegat una activitat heurística i ha resolt un supòsit concret, valorant les proves existents en les actuacions processals i aplicant els criteris comuns sobre la càrrega de la prova, en el sentit d'atribuir a una de les parts, segons les diverses regles resultants de la sana crítica, la conseqüència de la manca d'activitat probatòria completa. I en aquest sentit no es pot atribuir a la sentència impugnada cap biaix cognitiu que justifiqui la seva anul·lació per la vulneració del dret a la jurisdicció.

3.6. Una consideració especial mereix l'escrit de conclusions de la part recurrent, en què s'efectuen un seguit de fonamentades al·legacions referides a la condició personal del recurrent i a la contextualització de tot el conflicte jurídic que és a la base d'aquest recurs d'empara. Tots aquests raonaments, o la seva majoria, podien i havien d'haver-se produït en les instàncies davant la jurisdicció ordinària. Ara, però, ens trobem en seu de jurisdicció constitucional, amb les limitacions que resulten del contingut de la demanda d'empara i de la naturalesa d'aquest Tribunal que no constitueix ni un tribunal de cassació -com s'ha argumentat en el fonament jurídic 3.4- ni una darrera instància en la qual puguin tenir cabuda o reproduir-se les mateixes o noves al·legacions de fet, de prova o de dret, amb l'evident excepció d'aquelles que, per afectar drets fonamentals o llibertats públiques, tenen rellevància constitucional.

3.7. La desestimació del recurs determina que, per ministeri de la llei (article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional), s'hagi de condemnar en costes a la part recurrent.

**Decisió:**

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

**Ha decidit:**

1. Desestimar el recurs d'empara 2024-77-RE interposat per la representació processal del Sr. Ramon Cierco Noguer contra la sentència del 12 de novembre del 2024, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que la desestimació del recurs d'empara comporta la condemna en costes del recurrent.

3. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del recurrent, a la representació processal de la societat Pleyade 21, SL, a la Secció Civil 1 de la Batllia, a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 13 de març del 2025.

Joan Manel Abril Campoy

President

Pere Pastor Vilanova

Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Magistrat

Jean-Yves Caullet

Magistrat